

Arrest

nr. 321 874 van 18 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. SAROLEA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 4 augustus 2023 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 10 augustus 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 11 september 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 31 mei 2024.

1.3. Op 29 juli 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, F.(...) A.(...) M.(...) V.(...), beschikt over de Colombiaanse nationaliteit en bent geboren in Cali, Valle del Cauca. U verhuisde vier keer, maar bleef steeds in Cali wonen.

In oktober 2022 zijn uw problemen in Colombia begonnen. U leerde K.(...) G.(...) kennen en startte twee weken na de ontmoeting een relatie met hem. Vanaf december werd u vaak geslagen door hem, nadien werd u ook meermaals bedreigd. Om die redenen besloot u in februari 2023 jullie relatie stop te zetten. Als reactie hierop is K.(...) naar uw huis gekomen en bedreigde u. Hij vertelde in een bende 'Los Charry' te zitten en de mogelijkheid te hebben om u te vermoorden. Om die redenen verhuisde u naar uw vader, maar keerde nadien terug naar uw huis in Cali.

Omdat u angstig was, besprak u de feiten met uw moeder die reeds in België was aangekomen en besloot u Colombia te verlaten op 3 augustus 2023. U reisde legaal per vliegtuig en diende een verzoek om internationale bescherming in op 10 augustus 2023 in België.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele paspoort en identiteitskaart voor.

B. Motivering

U maakte geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend. Er kan geen geloof gehecht worden aan uw asielaanvraag en uw vrees voor vervolging bij terugkeer om basis van onderstaande elementen.

Ongeloofwaardige verklaringen over uw relatie met K.(...) G.(...) .

U legt oppervlakkige verklaringen af over uw relatie, terwijl u meermaals aangespoord werd om hier een duidelijk beeld over te scheppen. U leerde hem kennen in oktober 2022 en eindigde uw relatie rond februari 2023, hij was afkomstig van Petecuy en lid van de bende Los Charry (CGVS, p.9-10). U verklaart verder geen informatie te hebben over hem (CGVS, p.11).

Het is onaannemelijk dat u uw relatie strikt privé heeft gehouden, maar u zelf niet kan verklaren waarom. U komt niet verder dan het feit dat K.(...) dit besloten heeft. Daar kan nog aan toegevoegd worden dat het onlogisch is dat uw relatie privé moest zijn, bijna niemand hiervan op de hoogte was, maar u wel op publieke plekken met hem afsprak (CGVS, p.12).

U laat geen enkel bewijs na van de identiteit van K.(...) G.(...) , noch over uw relatie met hem of over zijn lidmaatschap bij de bende Los Charry (CGVS, p.19).

Het is onlogisch dat u over geen enkel communicatiebewijs met K.(...) beschikt. U verklaart steeds contact gehad te hebben via WhatsApp, hij stuurde u bijna elke dag berichten. Nochtans stelt u meermaals van telefoonnummer te hebben gewisseld. Het is hierbij vreemd dat u niet weet hoe hij steeds opnieuw aan uw telefoonnummer kwam en het is al helemaal bizar dat u desondanks de vele berichten hier geen enkel digitaal bewijs van hebt (CGVS, p.17, 19). Volgens uw verklaringen ontving u tot juni of juli 2023 nog berichten van K.(...) (CGVS, p.18). U heeft uw paspoort verkregen op 10 juli 2023 (document toegevoegd aan administratief dossier), wat een duidelijke indicatie is dat u reeds bewust bezig was met uw vertrek naar België. Dat u desondanks geen bewijsmateriaal verzamelde in die periode doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

De blote bewering dat uw telefoon kapot is en de gratuite verklaring dat u zich het paswoord van uw accounts met de opgeslagen data niet meer herinnert, is een bijkomend element dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnt (CGVS, p.19).

Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw relatie, zijn de door u aangehaalde vervolgingsfeiten eveneens ongeloofwaardig. Los daarvan stelt het CGVS vast dat uw relaas over de problemen een onlogisch verloop kent.

Het is onlogisch dat u ondanks de fysieke agressie en bedreigingen naar u toe nooit hulp heeft gezocht. Het enige wat u deed om uw veiligheid te garanderen was stoppen bij uw dansgroep, omdat K.(...) wist waar u trainde (CGVS, p.16). Dat u niet naar de politie ging omdat zij volgens u niet helpen, staat haaks op uw verzoek aan internationale bescherming in België. Zeker aangezien u in de eerste plaats nooit in eigen land hebt geprobeerd om uw situatie te verbeteren (CGVS, p.18).

Het is vreemd dat u verhuist naar uw vader, niet sprak over uw problemen met hem, maar één maand later weer terugkeerde naar uw huis terwijl de problemen met K.(...) nog niet opgelost waren (CGVS, p.17). Het feit dat K.(...) ook naar de woning van uw vader is gegaan, u niet weet hoe hij aan dat adres kwam en u opnieuw bedreigde is hier louter een blote bewering.

Sinds uw komst in België is er niets meer gebeurd in verband met uw problemen. Bovendien verklaart u niette weten of K.(...) tot op heden nog naar u op zoek is (CGVS, p.20). Dat u zelfs geen moeite heeft ondernomen om meer informatie te verkrijgen over K.(...) of zijn lidmaatschap bij Los Charry, is een laatste punt dat uw geloofwaardigheid en de ernst van uw relaas ondermijnt (CGVS, p.19).

Tot slot kunnen de u ingediende documenten, met name uw paspoort en identiteitskaart, bovenstaande bevindingen niet veranderen in positieve zin. Deze verwijzen louter naar uw identiteit en nationaliteit, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat u geen internationale bescherming kan worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadigroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebelligroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In het verzoek om internationale bescherming van uw moeder A.(...) M.(...) P.(...) A.(...) (O.V. (...)) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 57/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel het *"administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus werkt"*. Verzoekster meent ook dat er een appreciatiefout voorligt.

Verzoekster vraagt in hoofddorde haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) verzoekster heeft ongeloofwaardige verklaringen afgelegd aangaande haar relatie met K.G. nu
 - (a) ze geen verdere informatie heeft over hem;
 - (b) ze zelf niet kan verklaren waarom zij hun relatie strikt privé hielden, buiten dat hij dat had besloten, en het is onlogisch dat zij op publieke plaatsen met elkaar afspraken;
 - (c) ze geen enkel bewijs kan neerleggen inzake de identiteit van K., noch over hun relatie of zijn lidmaatschap bij de bende Los Charry;
 - (d) het onlogisch is dat zij over geen enkel communicatiebewijs met K. beschikt ondanks dat ze dagelijks contact hadden via WhatsApp en hij haar steeds kon terugvinden ondanks het feit dat ze meermaals van telefoonnummer wisselde; het is vreemd dat verzoekster niet weet hoe hij aan haar nummer kwam en het is helemaal bizar dat ze geen enkel digitaal bewijs heeft, terwijl ze verklaarde tot juni of juli 2023 nog berichten van hem te hebben ontvangen. Bovendien verkreeg zij haar paspoort op 10 juli 2023, hetgeen een indicatie is dat zij reeds bewust bezig was met haar vertrek naar België;
 - (e) de bewering dat haar telefoon kapot is en zij de paswoorden van haar accounts niet meer kent, is een bijkomend element dat haar geloofwaardigheid ondermijnt;
- (ii) aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de relatie, zijn de aangehaalde vervolgingsfeiten eveneens ongeloofwaardig;
- (iii) daarbij komt dat verzoeksters relaas over de problemen bovendien een onlogisch verloop kent:
 - (a) het is onlogisch dat zij ondanks fysieke agressies en bedreigingen nooit hulp heeft gezocht in Colombia;
 - (b) het is vreemd dat zij naar haar vader verhuisde, er niet met hem over sprak maar, ondanks dat zij nog problemen had met K, en één maand later wel terugkeerde naar haar eigen huis; dat K. ook naar het huis van haar vader is gekomen is een blote bewering;
 - (c) sinds haar komst naar België is er verder niets meer gebeurd in verband met haar problemen en weet ze niet of K. nog op zoek is naar haar. Dat verzoekster geen moeite heeft ondernomen om meer informatie te verkrijgen over K. of zijn lidmaatschap bij Los Charry, is een laatste punt dat de geloofwaardigheid en de ernst van haar relaas ondermijnt;
- (iv) de documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;
- (v) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Colombia te worden vermoord door haar ex-vriend K.G., een bendelid van 'Los Charry'. Verzoekster begon een relatie met K. in oktober 2022. Vanaf december 2022 mishandelde K. verzoekster fysiek op openbare plaatsen toen niemand het zag. Om die redenen besloot verzoekster om in februari 2023 de relatie stop te zetten. Hierna begon K. verzoekster te bedreigen. Om haar problemen te ontvluchten, verhuisde verzoekster naar haar vader, maar keerde na een maand weer terug naar haar huis in Cali waar ze met anderen samenwoonde. Uit vrees sprak verzoekster met haar moeder – die reeds in België was aangekomen – over deze problemen. Hierna besloot verzoekster om Colombia te verlaten.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing door de commissaris-generaal overwogen dat verzoekster ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd aangaande haar relatie met K.G.. Verzoekster heeft slechts zeer beperkte informatie over hem gegeven, kan niet verklaren waarom zij hun relatie privé hielden en legt geen stukken neer inzake zijn identiteit, hun relatie of zijn lidmaatschap bij de bende Los Charry. Verzoekster kan ondanks dat zij contact heeft gehad met haar ex-vriend tot in juni-juli 2023, geen

enkel communicatiebewijs neerleggen. In de bestreden beslissing wordt verder uiteengezet dat zij haar paspoort op 10 juli 2023 heeft verkregen, wat een indicatie is dat verzoekster bewust bezig was met haar vertrek naar België. Ook de bewering dat haar telefoon kapot is en ze wachtwoorden van haar accounts niet meer kent, is voor de commissaris-generaal een bijkomend element dat de geloofwaardigheid ondermijnt.

Als gevolg van deze ongeloofwaardigheid, werden ook de hieruit ontstane beweerde vervolgingsfeiten evenmin geloofwaardig bevonden. Volgens de commissaris-generaal is het bovendien onlogisch dat zij ondanks de fysieke agressies en bedreigingen nooit hulp heeft gezocht in Colombia en ondanks te zijn verhuisd naar haar vader en de problemen nog actueel waren, zij terugkeerde naar haar eigen huis. Voorts wordt in de bestreden beslissing aangehaald dat ze sinds haar komst naar België geen problemen meer heeft gehad. Dat verzoekster geen moeite heeft ondernomen om meer informatie te verkrijgen over K. of zijn lidmaatschap, is, volgens de commissaris-generaal, een laatste punt dat de geloofwaardigheid en de ernst van het relaas ondermijnt.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift bezwaar maakt tegen de motieven van de bestreden beslissing – die onderbouwd zijn en steun vinden in het administratief dossier – maar geen concrete pogingen doet om deze motieven met specifieke argumenten of feiten te verklaren of te weerleggen. Verzoekster beperkt zich immers tot het stellen dat zij het er niet mee eens is, verwijst naar en citeert haar reeds neergelegde verklaringen die zij op het CGVS heeft afgelegd, meent dat zij haar best heeft gedaan om bijkomende elementen te verzamelen maar dit haar niet is gelukt en betoogt dat de Colombiaanse autoriteiten het geweld ten aanzien van vrouwen niet nuttig aanpakken. Dat verzoekster meent dat ze wel degelijk gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd inzake de mishandelingen en de bedreigingen, toont niet aan dat dat het oordeel van de commissaris-generaal over deze verklaringen niet terecht is. Bijgevolg kan verzoeksters betoog, waarin ze haar verklaringen herhaalt zonder in te gaan op de motieven hierover in de bestreden beslissing, bezwaarlijk als een dienstig verweer worden geacht en kan zij hiermee geen gegronde vrees voor vervolging aantonen.

3.3.4.4. In de bestreden beslissing wordt inzake haar beweerde vervolgingsfeiten nog opgemerkt dat zij geen hulp heeft gezocht bij de nationale autoriteiten in Colombia, hetgeen haaks staat op haar verzoek om internationale bescherming in België.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij geen beroep heeft gedaan op de Colombiaanse autoriteiten omdat de gevallen van huiselijk geweld niet adequaat worden aangepakt. Ze verwijst naar en citeert uit algemene informatie alsook naar het arrest van 16 januari 2024 van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake het huiselijk geweld en dat vrouwen kunnen worden beschouwd als behorend tot een bepaalde sociale groep.

Haar betoog over het huiselijk geweld en vrouwenmoorden in Colombia en het gebrek aan effectieve bescherming door de Colombiaanse autoriteiten doet echter geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing, met name dat – in zoverre haar relatie met K. al geloofwaardig zou zijn, *quod non*– zij niet aannemelijk maakt dat zij alle rechtsmiddelen voorhanden in haar land van herkomst heeft uitgeput en dat zij evenmin heeft aangetoond dat de Colombiaanse autoriteiten niet bereid zijn om bescherming te bieden.

In dit verband stelt de Raad dat volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker zou daarbij aannemelijk moeten maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat *in casu* niet het geval is voor verzoekster. Zij toont immers niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in haar geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat ze geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe heeft. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in.

Noch uit de in het verzoekschrift geciteerde informatie, noch uit de informatie in het administratief dossier kan er worden geconcludeerd dat Colombia moet worden beschouwd als een *'failed state'* of dat overheidsbescherming tegen huiselijk geweld totaal afwezig zou zijn. Dit hangt af van de individuele omstandigheden van de zaak. Bijgevolg moet verzoekster aantonen dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar is. Te dezen brengt verzoekster geen concrete informatie aan die dit in haar individuele omstandigheden aantoont en blijkt uit haar verklaringen niet dat verzoekster hiertoe geen

toegang zou hebben gehad. De Raad herhaalt in dit verband bovendien dat aan haar relaas geen enkel geloof kan worden gehecht, zodat de vraag naar beschermingsmogelijkheden in dit verband hieraan geheel ongeschikt is.

Bovendien heeft verzoekster verklaard dat zij niets meer heeft gehoord van haar ex-partner (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20).

3.3.4.5. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij voorlegt, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.4.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg niet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend zoals zij nochtans voorhoudt in het verzoekschrift.

3.3.4.7. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster, in tegenstelling tot hetgeen zij in het verzoekschrift betoogt, niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

3.3.7.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 20 november 2023 en EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de

gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadigroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitslaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door

hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, met name in het departement Valle del Cauca, waar verzoekster in de stad Cali woonde tot aan haar vertrek uit Colombia (administratief dossier, 'verklaring DVZ' d.d. 6 september 2023, vraag 5), niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Het bestaan van een gewapend conflict in dit departement brengt niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's. Verzoekster toont niet aan dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat burgers, louter door hun aanwezigheid in dit gebied, een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict, noch dat zij specifiek zou worden geraakt om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden.

3.3.7.3. Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.10. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET